

Barcelona, capital del tercer món

La Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà aplegà la setmana passada a Barcelona els alcaldes i els representants de quaranta-set ciutats i vint-i-cinc països de tot el món. Es tracta de la segona conferència internacional sobre temes d'urbanització que convoca el Fons de les Nacions Unides per a Activitats en Matèria de Població (FNUAP). L'anterior, es va celebrar a Roma el 1980.

Dies abans, el director executiu del FNUAP, el filipí Rafael Salas, presentava a Londres l'Informe sobre l'estat de la població mundial en 1986, on s'obria un polèmic interrogant: «¿És la ciutat un factor dinàmic de desenvolupament econòmic i social, o un paràsit, un obstacle per a un creixement sa?». Aquesta i d'altres qüestions foren debatudes durant la Conferència, i no totes van trobar una resposta adequada.

El 1970, la població urbana dels països desenvolupats superava en tres milions la població urbana dels països en desenvolupament. L'any 2000, la proporció s'invertirà i els països en desenvolupament tindran quasi el doble de població urbana. Quan comenci el segle XXI, la meitat de la població del planeta viurà a les ciutats, sobretot als grans centres urbans. Llavors, setze de les vint ciutats més grans estaran al Tercer Món. A Barcelona, s'han aplegat les ciutats que es preveu que tindran més de quatre milions d'habitants a l'any 2000. De les quaranta set que hi han assistit, només set es troben als països desenvolupats: Leningrad, París, Londres, Milà, Tòquio, Madrid i Barcelona.

El protagonisme, però, el van tenir inicialment les grans ciutats nord-americanes. El consolat general dels Estats Units a Barcelona va explicar que l'absència de les ciutats del seu país responia a «restriccions econòmiques». L'alcalde de Barcelona declarà que els alcaldes nord-americans tenien molts problemes a l'hora de viatjar, i que alguns d'ells no podien venir

Les llegendàries ciutats dels països industrialitzats podrien convertir-se en nuclis urbans de vells. Mentrestant, les ciutats tercermundistes multipliquen els habitants. El problema és obert.

Carles Ruiz

va situació i les seves necessitats. A la mateixa sessió es va nomenar una comissió encarregada de redactar les conclusions, presidida per Bangla Desh, i que comptà amb representants de Nigèria, Espanya, Egipte i Colòmbia. Es van organitzar també dos comitès. El primer va tractar les tendències i polítiques relatives a la fecunditat i la mortalitat; el segon va debatre les polítiques migratòries i la distribució de la població.

Després de tres dies de treball, els

Taula presidencial de la Conferència.

per «problemes electorals». Per a moltes delegacions, aquesta absència confirmava el distanciament entre el FNUAP i els Estats Units. Al setembre del 1985, l'administració Reagan feia públic el seu propòsit de no abonar al FNUAP 10 dels 46 milions de dòlars de la seva contribució. Segons el govern nord-americà, part d'aquests diners s'utilitzaven per a finançar programes de control de la natalitat a la Xina, que incloïa avortaments coercitius. «El Fons no participa en els programes d'avortament a la Xina perquè el govern xinès no ho permet», va manifestar el director executiu del FNUAP.

L'alcalde Maragall va ser nomenat president en funcions de la Conferència abans d'iniciar-se la primera sessió plenària, on cada ciutat exposà la se-

comitès arribaren a les conclusions que haurien de ser considerades en la redacció de la Declaració de Barcelona. El Comitè I va posar l'èmfasi en la planificació familiar i en la necessitat d'assolir l'autofinançació dels programes que s'emprenquin. D'altra banda, assenyala com a objectius prioritaris «el creixement econòmic, la igualtat social i l'equilibri demogràfic».

El Comitè II expressà la necessitat de les ciutats d'aconseguir una major autonomia política i financera. També es va mostrar partidari de potenciar la redistribució de la població en ciutats mitjanes i petites per mantenir l'equilibri entre les zones rurals i urbanes.

La Declaració de Barcelona —conclusions de la Conferència—, aprova-

da per aclamació, efectua recomanacions en tres apartats: la formulació de polítiques i la planificació, els serveis i la informació, la investigació i la formació. La declaració afirma que els factors de la població urbana «estan influïts per una sèrie de variables i que, tal vegada, tenen amplis efectes sobre l'estructura social, econòmica i política de les ciutats i els països».

La necessitat de la descentralització i de la coordinació de les polítiques

nacionals i locals, la potenciació dels sistemes de ciutats i la reducció de les taxes de creixement de la població són alguns dels punts aprovats. A més, la Declaració fa una crida a la comunitat internacional perquè doni suport al països en desenvolupament amb una major assistència tècnica i perquè «impulsi el procés de desarmament, mitjançant el qual s'alliberarien recursos» que restarien disponibles per cobrir les prioritats. □

SING SAATHI: UN ALCALDE TERMINANT

«Els nord-americans ho volen tot»

Sing Saathi, alcalde de Nova Delhi, ha alçat pols, amb unes declaracions contundents, en la Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà a Barcelona. Per a EL TEMPS, encara ha parlat més clar.

Carles Ruiz

Entre tots els assistents a la Conferència Internacional sobre Població i Futur Urbà, un dels que més va cridar l'atenció va ser l'alcalde de Nova Delhi. Amb el turbant característic dels *sis*, Sing Saathi deixà bocabardats els delegats que participaren en les sessions del Comitè que tractà les polítiques relatives a la migració i la distribució de la població. El to de la seva intervenció trencà amb el llenguatge excessivament moderat de la resta dels participants.

«No he dit tota la veritat, però sí tot el que podia dir dintre de les possibilitats». Les seves paraules semblen levitar, guiades per l'esguard serè d'uns ulls negres que han registrat totes les escenes de la història recent del seu país. Saathi prové d'una família pobra, que emigrà des de Pakistan a l'Índia en el moment de la seva independència. Després de llicenciar-se en Ciències Polítiques l'any 1951, començà a treballar amb els sindicats, la seva vocació. Parlar del problema demogràfic és parlar del problema econòmic i social. Per això, l'alcalde Saathi, quan parla de Nova Delhi, parla de l'Índia.

—*¿Quina ha estat l'herència dels anglesos?*

—Hi ha hagut una influència dels anglesos en moltes coses i, a nivell urbanístic, també. Pensi que ens han colonitzat durant dos-cents anys, i la prova més evident d'aquella influèn-

cia és que tots parlem l'anglès. Ara bé, si la pregunta que em fa vol dir que ells han fet moltes coses per nosaltres, la resposta és no. Els anglesos no van fer res per nosaltres, tret d'explotar-nos i dominar-nos. Aquest és el major problema que tenim ara. Ens han explotat tant que van destrossar la nostra economia.

—*¿I després?*

—A partir de la independència, es van organitzar nous sistemes d'agricultura i d'indústria, que han situat l'Índia com el sisè país del món en producció industrial. Això és molt, si tenim en compte la nostra població i tots els problemes que ens han deixat. Som més de set-cents milions de persones i, amb aquesta quantitat de gent, encara tenim tot per fer. Després de la dominació anglesa, després de 45 anys d'independència, i després de sis plans de desenvolupament, encara hi ha un quaranta per cent de la població que viu per sota de la línia de pobresa. Aquest quaranta per cent és l'objectiu principal del treball del govern.

—*¿Quins són els problemes més graus de la vostra ciutat?*

—Per a nosaltres, les prioritats són la pobresa, la sanitat i l'habitable.

—*¿I què s'hi ha fet?*

—Hem proveït de les necessitats mínimes quasi un milió i mig de persones. Hem donat petits terrenys perquè la gent pugui construir-hi les seves cases. Aquests terrenys tenen aigua i electricitat. Als barris, hem obert escoles, centres de sanitat, bibliote-

DOMÈNEC UMBERT

ques, centres comunitaris, jardins, etc. Tenim enllumenat públic i hem millorat la xarxa d'aigua potable. Però nosaltres hem vingut a la Conferència per dir que el problema radica en una cosa diferent: el problema principal està a les zones rurals, on viu el setanta per cent de la nostra població i que, cada vegada més, abandonen el camp i vénen a les ciutats. Tota aquesta gent que emigra crea una pressió tan forta que la planificació familiar quasi no es nota, perquè la població de les ciutats creix un quatre per cent cada any. El creixement natural és d'un 1 per cent, però el creixement produït per la immigració significa un 3 per cent.

—*¿Per què s'origina aquesta immigració?*

—Miri, la meitat de la gent que viu als pobles depèn dels propietaris de la terra. Els camperols treballen per a aquests propietaris i, mentre no s'alliberin d'aquesta explotació, no tindran una casa al seu poble, ni tan sols un tros propi de terra per a cultivar.

No tenen absolutament res. A més, com que n'hi ha tants, només poden treballar tres mesos a l'any. Aquest és